

Който иска да каже нѣщо добро, трѣбва първо добрѣ да го прѣмисли.

Който иска да пести, нека начне по-отрано.

Който иска на старост да почива, на младост трѣбва да не почива.

Който иска много, да иска от Господя.

Който иска да ѣде кокошки, ще тѣпче по коришници.

Който ище либе без кусур, без либе остава.

Който казва правото, нийде не го прибират.

Който кон играе, нему и подсмърчат.

Който копае другому яма, сам пада в' нея.

Който копае трап за другиго, сам си пада вжтрѣ.

Който купува каквото му не трѣбва, продава онова което му най-трѣба.

Който лъже — на вѣже; който не — на двѣ, или

Който лъже — на двѣ вжжя; който не лъже — на четири. — Нѣкои тѣй казват, но тѣй казано почти нѣма смисъл. Тая поговорка се пази у дѣцата когато направят нѣщо и крият. В' нея е съхранена законодателната идея, че нѣкога в' България или по-напрѣд е имало законѣ да бѣсят тѣзи които лъжт или направят зло и забѣняват. Инак у дѣцата не можеше да се втѣлпи тая идея: който лъже на вѣже.

Който лъже и обѣдва, казва право и не вечеря.

Който лъже, той тѣже.

Който лѣтѣ пладнува, зимѣ гладува.

Който лѣтѣ не работи, той зимѣ гладува.

Който ма не аресва, да ми не дава по-голѣмата си дѣщеря, да ми даде по-малката.

Който ма померише, носѣт му окапва.

Който ме не аресва, да си не дава дѣщерята.

Който мие медено каче, не може да си не оближе прѣститѣ.

Който ми дава хлѣб, той мени баща и брат.

Който ми зе сламката, да му гоня мамката.

Който мисли сѣтнината, юнак не става.

Който млад поспива, той стар попостя.